

γοράς τῶν ἐπαρχιῶν, καὶ χονδρὸν τεμάχιον ἀνθρακος.

— Ἀνθρακος! ἐπανάλαβεν ὁ κύριος Λεκὸκ. Τοῦτο ἴσως χρησιμεύσει ἀργότερα. Ἐν τῷ μεταξύ, ἰδοὺ τὸ σχέδιον. Πρέπει, χωρὶς νὰ χάσετε ὄραν οὔτε στιγμήν, ν' ἀπολύσετε τὸν νέον.

— Νὰ τὸν ἀπολύσωμεν! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Νὰ τὸν ἀφήσωμεν ἐλεύθερον!

— Θεέ μου, ναί! εἶπεν ἀταράχως ὁ ἀγαθὸς γέρον, συστρέφων τοὺς μεγάλους δακτύλους τῶν χειρῶν.

— Ἄς ἴδωμεν, κύριε Λεκὸκ, τὸ ἐσκέφθητε καθόλου... ἢ θέλετε νὰ ἀστείευθητε μαζύ μου; Πῶς! μὲ συμβουλευέτε ν' ἀφήσω ἐλεύθερον ἀνθρώπον, ὅστις θὰ ἔχη τοῦλάχιστον δέκα ἐτῶν δεσμά, ἂν δὲν καταδικασθῆ ὡς κύριος αὐτουργός!

— Σὰς συμβουλευώ νὰ τὸν ἀπολύσετε, ἀλλὰ σὰς συμβουλευώ ἐπίσης καὶ νὰ τὸν παρακολουθήσετε.

— Τώρα ναί, ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ. Ἐν τῷ αὐτῇ περιπτώσει, φρονεῖται ὅτι, παρακολουθοῦντες αὐτόν, θὰ μάθωμεν ποῖος εἶνε;

— Δὲν τὸ φρονῶ, εἶμαι βέβαιος.

— Τὸ σχέδιον εἶνε καλόν, δὲν ἀντιτείνω, μολονότι δὲν εἶνε νέον.

— Τὸ ἐφεῦρον πρὸ δέκα πέντε ἐτῶν, τὸ μετεχειρίσθη τρίς, καὶ πάντοτε ἐπέτυχον.

— Δι' ὑμᾶς, τὸ πιστεύω, ἀλλ' ὅλοι δὲν ἔχουν τὴν ἰκανότητά σας.

— Διὰ νὰ ἀκολουθήσωσιν ἕνα ἀνθρώπον, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ; Ἀστείεύεσθε! Εἰς τὸ ἐπάγγελμά μας ἡ παρακολούθησις εἶνε ἡ κοινοτέρα ἐργασία. Εἶμαι δὲ πεπεισμένος ὅτι ἔχετε ἀκόμη ἐμπειροὺς ὑπαλλήλους διὰ νὰ ἐργασθῶσι δεόντως.

— Ἀναμφιβόλως... ἀναμφιβόλως... μόνον, ἂν ἠδυνάμην νὰ ἐργασθῶ ὁ ἴδιος, τοῦτο θὰ ἦτο τὸ καλλίτερον. Δὲν εἶνε ὅμως δυνατόν, διότι ὁ βωθὸς μὲ γνωρίζει.

— Τοῦτο μόνον σὰς στενοχωρεῖ!.. Εἰς τὴν ἐποχὴν μου δὲν θὰ ἐδυσκολευόμην νὰ μεταμφισθῶ τόσον ἐπιτυχῶς, ὥστε ὁ παρακολουθούμενος θὰ μὲ ἠρώτα νὰ τῷ δείξω τὸν δρόμον, χωρὶς νὰ μὲ γνωρίσῃ.

— Ὑμεῖς, ἀγαπητέ μοι Λεκὸκ, ἐργάζεσθε ἀπὸ κλίσιν, ἐμὲ ὅμως μ' ἐμποδίζει ἡ ἐπίσημος θέσις μου. Διὰ τοῦτο ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐμπιστευθῶμεν τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἀνθρώπον, ὅπως ὑμεῖς.

— Ἄς μὴ ὀμιλῶμεν οὐδόλως περὶ τοῦτου, καὶ ἄς ἐπανάλθωμεν εἰς τὸ σχέδιόν μου. Ἐὰν γείνη χρῆσις αὐτοῦ, δύο τινὰ δύνανται νὰ συμβῶσιν. Ἐν πρώτοις, ὁ ἀνθρώπος δύναται νὰ ἐξαπατήσῃ τοὺς παρακολουθούντας αὐτόν καὶ ν' ἀποδράσῃ. Ἄλλ' ὑπάλληλοι, οἵτινες θ' ἀφήσωσι νὰ ἐμπαιχθῶσι τοιουτοτρόπως, εἶνε ἀποβλητέοι, πιστεύω δὲ ὅτι οἱ ὑπάλληλοί σας δὲν θὰ κάμωσι τοιαύτην ἀνοησίαν. Ἀκολούθως, ὁ ἀνθρώπος, ἂν εἶνε κακοῦργος, δύναται νὰ ὑποπευθῆ ὅτι τὸν παρακολουθοῦν, καὶ θὰ προσπαθήσῃ νὰ σὰς ἀποπλανήσῃ. Παρακολούθησα ἄλλοτε ἕνα τοι-

οῦτον, ὅστις μ' ἐκούρασεν ἀρκετά, καὶ τὸν ὁποῖον ὅμως ἐπὶ τέλους κατώρθωσα νὰ συλλάβω. Ἐὰν ἴδωσιν ὅτι ὁ φίλος θέλει νὰ κάμῃ τὸν πανοῦργον, δὲν ἔχουν ἢ νὰ συλλάβωσι καὶ νὰ φυλακίσωσιν αὐτόν ἐκ νέου. Ἡ δοκιμὴ δύναται νὰ μὴ ἐπιτύχῃ, δὲν κοστίζει ὅμως καὶ τίποτε. Ἄλλως τε, ἂν αἱ πληροφορίες, τὰς ὁποίας μοὶ ἐδώσατε εἶνε ἀκριβεῖς, σὰς ἐγγυῶμαι ὅτι παρόμοιον δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε μὲ τὸν ἀνθρώπον σας. Εἶνε κωφάλαος, τοῦτο εἶνε ἀποδεδειγμένον. Ἄρα οὐδὲν ἐκ τῶν διατρεξάντων ἐννόησεν, ἀφότου τὸν κρατεῖτε εἰς τὰς φυλακάς. Δὲν εἶδε τὸ περιεχόμενον τοῦ κιβωτίου, καὶ δι' οὗς λόγους σὰς ἐξέθεσα, φρονῶ ὅτι τὸ ἀγνοεῖ. Τοῦτου τεθέντος, οὐδόλως θέλει ἐκπλαγῆ, ἂν ἀφήσωσιν αὐτόν ἐλεύθερον, καὶ θ' ἀπέλθῃ χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ὑπόνοιαν. Ἀφοῦ ἐξέλθῃ, πρέπει ἀναγκάτως νὰ ὑπάγῃ ὅπου δήποτε, καὶ ὅταν ὀδηγήσῃ τοὺς ἀνθρώπους σας εἰς τὴν θύραν οἴας δήποτε οἰκίας, τότε ἡ ἐκβασίς εἶνε ἐξησφαλισμένη. Σὰς συνιστῶ μόνον νὰ ἐφοδιάσετε τοὺς ἀνθρώπους σας μὲ τ' ἀναγκαῖα χρήματα, διὰ νὰ μὴ μείνωσι καθ' ὁδὸν ἂν ὁ βωθὸς ἀπέλθῃ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, ὅπως τοῦτο εἶνε πιθανόν νὰ συμβῆ, ἐπειδὴ πολὺ ὑποπεύομαι, ὅτι αὐτὸς δὲν κατοικεῖ εἰς τοὺς Παρισίους.

— Δὲν θ' ἀναχωρήσῃ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, διότι δὲν ἔχει χρήματα.

— Τοῦτο εἶνε ἀληθές. Ἐλησμόνουν ὅτι δὲν ἔχει παρὰ μόνον ἐπτὰ σόλδια εἰς τὰ θυλάκιά του. Ἐν τούτοις ὅμως πιθανόν νὰ διέλθῃ τὰ προπύλαια καὶ ν' ἀπέλθῃ πεζὸς εἰς τὴν ἐξοχὴν. Οἱ ἀνθρωποὶ σας πρέπει νὰ ἔχουν τὰ μέσα, ὥστε νὰ μὴ ἀναγκασθῶν νὰ ἐγκαταλείψουν αὐτόν.

— Τοῦτο εἶνε εὐκόλον, μόνον...

[Ἔπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

EMMA FERRUGGIA

Η ΚΑΒΟΤΑ ΤΟΥ ΧΑΝΤΕΛ

διήγημα

Σύνθεσις διαβολικῆ, ἐκρηξίς γελώτων, ἐν ἀρχῇ μὲν παταγώδης, ὕστερον δὲ σιγηλή, ἀσθενεστάτη, μόλις αἰσθητή, ἀλλ' ἄλματικὴ καὶ εἰρωνικωτάτη. Ἡ βάρβιτος πονηρῶς καὶ σαρδονικῶς ὀλισθαίνει, τὰ τετράχορδα παίζουσι, χαριεντίζονται καὶ μετὰ λεπτότητος ἐμπαιξοῦσι. Σύνθεσις, ἣτις προξενεῖ ρῆγος... νομίζεις ὅτι εἶνε φρικταίσις κολασμένων.

Ἡ μουσικὴ ἤρατο θρίαμβον ἐν τῷ εὐρυτάτῳ θεάτρῳ. Ἐν τῇ ἐρυθροχρῶσῃ κορωνίδι τῶν θεωρείων αἱ κυρίαὶ ἀκίνητοι, σιωπηλαί, φαίνονται μαγευθεῖσαι ἐκ τῆς ἀλλεπαλλήλου ταχύτητος τῶν μαγικῶν φθόγγων, καὶ ἀναμφιβόλως τινὲς ἐξ αὐτῶν ἄνευροπόλουν.

— Ὁραία... ὠραία, ἐψιθύρισεν ἡ κυρία Παῦλα.

Ὁ Μάριος ἀπήντησε:

— Θελακτικωτάτη.

Ἡ ἑτέρα κυρία, ἡ καθημένη ἀπέναντι τῆς κυρίας Παύλας, οὐδ' ἐκινεῖτο κἀν.

Ἦτο ὠχρά· εἶχε κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμούς, ἐφαίνετο δὲ κοιμημένη. Ἀπήλαυε τῆς μουσικῆς; ἠνοχλεῖτο ἐξ αὐτῆς; ἐσκέπτετο; οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ. Ἡ ἀκίνησία ἐκείνη ἐξηρέθιζε τὸν Μάριον.

Ἡ γυνή, ἧς οὐδὲ τὸ ὄνομα ἐγνώριζε, τὸν ἀνησύχει.

— Σοὶ ἀρέσκει; ἐψιθύρισεν ἡ κυρία Παῦλα, ἐγγίζουσα τὸν βραχίονά του διὰ τοῦ ἀπαλοῦ ἐκ πτίλων φαῖων ριπιδίου τῆς.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ δυσανασχέτων νέος.

— Τί ἰδιοτροπία εἶνε αὐτὴ πάλιν. Κύτταξέ την καλά.

Ὁ Μάριος ἐθεώρησεν ἐκ νέου τὴν σιωπηλὴν κυρίαν.

Εἶχε τὰ χεῖλη συνεσφιγμένα... ἡ αὐτὴ ἀκατάληπτος ἔκφρασις, ἡ αὐτὴ ἀκίνησία. Δὲν τῷ ἤρσσκε καὶ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Ἐχετε ἄδικον, πολὺ ἄδικον. Ἐγὼ τὴν εὐρίσκω τρομεράν!

— Τρομεράν; ὑπὸ ποίαν ἔποψιν.

— Ἰδοὺ ὅ,τι δὲν δύναμαι νὰ σοὶ ἐξηγήσω...

— Ἀλλὰ ποία εἶνε;...

— Θὰ σοὶ τὸ εἶπω κατόπιν. Σιωπὴ χειροκρότησε.

Ἡ Καβότα εἶχε παύσει, ἡ συναυλία ἐτελείωσεν. Οἱ ἀνδρες χειροκρότουν μετὰ φρενήτιδος, αἱ κυρίαὶ ἠτοιμάζοντο ν' ἀναχωρήσωσιν. Οἱ μουσικοὶ ἐξῆρχοντο, ἐνῶ ὁ διευθύνων διδάσκαλος, μικρὸς καὶ γελοῖος, νῆχαρίσται· εἰσέτι ἐκ τῆς ἔδρας του, περιστρέφων τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς νευρόσπαστον.

— Παῦλα, δύνασαι νὰ μοὶ προμηθεύσῃς τὴν Καβόταν τοῦ Χάντελ διὰ κλειδοκύμβαλον; εἶπεν ἡ ἀγνωστος ἐψιθύρισεν.

— Ἀναμφιβόλως, Βάνδα, θὰ σὰς τὴν φέρῃ ὁ κύριος, ἀπεκρίθη ἡ Παῦλα ταχέως, δεικνύουσα τὸν Μάριον.

Ὁ Μάριος ὑπεκλίθη, ἐνῶ ἡ Βάνδα ἔστρεφεν, ἵνα τὸν θεωρήσῃ — ψυχρῶς. Κατόπιν κατῆλθε τὴν κλίμακα, διῆλθε τὴν εἴσοδον τοῦ θεάτρου, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἡ δὲ Παῦλα τὴν παρακολούθει σθηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Μαρίου.

Ἄμαξα περιέμενε τὴν ξένην κυρίαν, ἡτις ἀνῆλθε ψυχρὰ καὶ ἀγέρωχος, χαριετίσασα μόνον δι' ἐλαφρᾶς κινήσεως τῆς κεφαλῆς.

— Τί ἔκαμες, φίλη μου! ἐγὼ θὰ τῆς ὑπάγω τὴν μουσικὴν; ἄ, ὄχι, ἐν τιμῇ, ὄχι, ἀπαλλάξατέ με νὰ ἴδω ἐκ νέου τὴν γυναῖκα ἐκείνην, τὴν μισῶ.

Ἡ Παῦλα ἐμεδιάσα.

— Νὰ σὰς ἀπαλλάξω; Ἀλλὰ σεὶς καταπατεῖτε πάντα ἰπποτισμόν. Πηγαίνετε, σὰς παρακαλῶ, σήμερον τὴν ἐκρίνατε κακῶς. Πρέπει νὰ τὴν ἰδῆτε καὶ πάλιν... ἄλλως τε αὐτὴ σὰς περιμένει.

— Μὲ περιμένει; ἀλλὰ δὲν μὲ γνωρίζει καθόλου! πῶς ὀνομάζεται; Δὲν μὲ παρουσιάσατε.

— Μετὰ τῆς Βάνδας δὲν εἶνε ἀνάγκη παρουσιάσεως.

— Ἐπί τέλους ποία εἶνε ;

— Καλὰ - καλὰ δὲν τὴν γνωρίζω, μοὶ τὴν ἐσύστησεν ἡ ἐκΦλωρεντίας μαρκησία Ροσαλβόνι, γνωρίζω ὅτι εἶνε πλουσία, ὠραία καὶ χαριεστάτη. Ψυχολογήσατε ἐπ' αὐτῆς.

— Ἐγώ, κυρία Παῦλα, δὲν εἶμαι μυθιστοριογράφος καὶ αἱ ψυχολογικαὶ σπουδαὶ δὲν μὲ ἐνδιαφέρουν. Σὰς ἐξομολογοῦμαι ὅτι ἡ ἐντολή σας δὲν μοὶ εἶνε τόσο εὐχάριστος . . . καὶ ποῦ κατοικεῖ ἡ κυρία ;

— Ἡ Βάνδα Βενανὶν κατοικεῖ εἰς τὴν ὁδὸν *Καρμελιτανῶν*, τὸ πρῶτον μέγαρον δεξιᾶ, πλησίον τῆς πλατείας *Κονβέρτο* πηγαίνετε αὐριον τὸ ἐσπέρας.

Ἡ κυρία Παῦλα ἐν τούτοις εἶχε φθάσει πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας τῆς.

— Ἐπαναβλεπόμεθα, εἶπεν αἴφνης σταματήσασα.

— Χαίρετε, ἀπεκρίθη ὁ Μάριος ὑποκλινάς, ὅπως ἀσπασθῆ τὴν ὠραίαν χειροκτιοφόρον χειρὰ τῆς.

Ἡ κυρία ἐθεώρησεν ἐπὶ στιγμὴν τὸν φίλον τῆς καὶ ἐπρόσθεσε γελῶσα :

— Προσέξατε μήπως ἐρωτηθῆτε τὴν Βάνδαν.

— Ἄ, μὴ φοβεῖσθε ! ἀνεφώνησεν ὁ Μάριος.

Εἶτα δὲ δι' ἐρωτοτρόπου κινήσεως :

— Ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει ὅτι σὰς ἀγαπῶ.

— Μὴ μὲ κάμνετε δὰ νὰ γελῶ τόσο. Ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει ὅτι εἶσαι παιδίον, ὅτι ἐγὼ εἶμαι τεσσαράκοντα ἐτῶν καὶ ὅτι ἤρμοξε κάλλιστα νὰ εἶσαι τέκνον μου . . . Χαίρετε !

* *

Τὴν ἐπομένην ἑσπέραν ὁ Μάριος, ἂν καὶ κακοδιάθετος, ἐπορεύθη εἰς τὸ μέγαρον τῆς Βάνδας. Ὁ ὑπηρετὴς τὸν εἰσήγαγεν ἐν εὐρυτάτῃ αἰθούσῃ, λαμπρῶς πεφωταγωγημένη καὶ πλήρῃ δροσερῶν ἀνθέων . . . Οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐκεῖ. Τὸν εἰσήγαγε κατόπιν εἰς μικροτέραν αἰθουσαν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ οὐδεὶς ὑπῆρχεν . . . Ὁ Μάριος περιέμενεν ἐνεὸς καὶ ἐρωτῶν ἑαυτόν, τί τάχα ἐδῆλόν τοσαύτη μεγαλοπρέπεια φωτὸς καὶ ἀνθέων ἐν τῇ εὐρυτάτῃ, ἀλλὰ καὶ ἐρήμῳ ἐκείνῃ αἰθούσῃ. Περιέφερε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν ἐπίπλων, τῶν ἀπαστραπτόντων ἐκ λεπτοτάτων χρωματισμῶν, ἐπὶ τῶν κυματιζόντων μεταξίνων παραπετασμάτων.

Πανταχοῦ ἀνέπνεεν ἐλαφρὸν ἄρωμα.

— Πολὺ ὠραία, ἐψιθύρισεν.

Ἐπὶ τοῦ ἀναλογίου τοῦ ἠνεψυγμένου κλειδοκυμβάλου, ὑπῆρχε μουσικὴ τοῦ Βοίτο, ἐπὶ χαμηλῆς δὲ τραπέζης, γερμανικὸν βιβλίον, κομπὸς ἐξ ὀστράκου χελῶνης κοπτῆρ καὶ λησμονηθεὶς δακτύλιος. Ὁ Μάριος ἔλαβε τὸν δακτύλιον, ἀλλ' οὐδὲ εἰς τὸν μικρὸν αὐτοῦ δάκτυλον εἰσῆρχετο.

Ἐμειδίασεν. Οὐδεὶς ἤρχετο ἤρξατο νὰ φυλλομετρῇ τὸ γερμανικὸν βιβλίον, κατόπιν ἐξετύλιξε τὸν χάρτινον κύλινδρον, ἐφ' οὗ ἦτο γεγραμμένη ἡ μουσικὴ, ἣν ὁ ἴδιος ἐκόμιζε, καὶ ταχεῖα σκέψις διήλθε

τοῦ νοῦ του . . . τὸ κλειδοκύμβαλον τὸν εἴλκυεν.

Ἐδίστασεν, ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε ψιθυρισμόν, ἀλλὰ τίποτε . . . ἀπεφάσισε.

Ἐνόμιζε τίς ὅτι τὸ κλειδοκύμβαλον ἐξερρηγνύετο εἰς γέλωτα, ὃ δὲ γέλως ἐκείνος ἀπωλέσθη ἐν τῷ θορύβῳ κακεντρεχεστάτων εἰρωνειῶν. Ὁ Μάριος παρεσύρετο ὑπὸ τῆς χαριεστάτης καὶ πρωτοτύπου ἐκείνης μουσικῆς συνθέσεως, ἥτις ἦτο πονηρὰ σκιαγραφία, θρίαμβος σκοτεινῆς θεότητος, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν παράδοξος καὶ μαγευτικὴ ἀποκάλυψις τοῦ κακοῦ.

Ὁ Μάριος ἐληθμονεῖτο . . . αἴφνης ἤγειρε τὸ βλέμμα. Τὸ πρὸ αὐτοῦ κάτοπτρον ἀντανέκλα φαιδρᾶν καὶ κομπῆν γυναικὸς μορφῆν, ἰσταμένης ὀρθίας πλησίον τοῦ μεταξίνου παραπετάσματος.

Ἡ μουσικὴ ἔπαυσε καὶ ὁ νέος ἐστράφη τεταραγμένος.

Ἡ Βάνδα ἐμειδία.

— Εὐγε ! ἀνεφώνησεν, αὐτὸς ὁ στεναγμὸς τῆς κολάσεως μοὶ ἀρέσκει.

Στεναγμὸς κολάσεως ; πολὺ ὀρθῶς εἶπεν. Ἄλλ' ὅποια παραδείσιος πνοὴ ἦτο αὕτη ! Ὑψηλῆ, ξανθῆ, ὠραία, κατάλευκα ἐνδεδυμένη, μὲ γυμνὸν τὸ στήθος καὶ τοὺς βραχίονας, μὲ τοὺς ἀδάμαντας περὶ τὸν λαιμόν, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς ἐσθῆτος . . .

Ἡ κυρία ἐξηκολούθει νεύουσα πρὸς τὸν Μάριον νὰ καθῆσθαι.

— Μοὶ ἐφέρατε τὴν *Καθόταν* καὶ εὐηρεστήθητε νὰ μοὶ παράσχητε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὴν ἀκροασθῶ ἐκ νέου ; εὐχαριστῶ. Ὁ κύριος ὀνομάζεται ; . . .

— Μάριος Δέ-Σαλλάζαρ.

— Οἱ Δέ-Σαλλάζαρ εἶνε ἰσπανικῆς καταγωγῆς, δὲν εἶνε ἀληθής ;

— Μάλιστα, κυρία . . .

Ἡθέλησε νὰ προσθέσῃ καὶ τι ἄλλο, πλὴν δὲν τὸ κατόρθωσεν.

Ἐπεθύμησεν αἴφνης ν' ἀναχωρήσῃ, ἔκαμε δὲ μάλιστα ἀπότομον κίνησιν ἐν τῇ μυροέσθῃ ἐκείνῃ ἀτμοσφαιρᾷ, ἐστενωχωρεῖτο, ὠχρία. Ἡ Βάνδα τὸν ἐθεώρει ἔκθαμβος.

Ἐκτακτὸν βλέμμα, σπανία ὠραιότης, κατατομὴ εὐθεῖα, ἐντελής, καὶ ταυτοχρόνως πονηρὸν πρόσωπον μὲ μεγάλους κυανοὺς ὀφθαλμούς, ἐπὶ τοῦ βλέμματός δὲ ἄστατος ἔκφρασις, φευγαλέα καὶ ἀκατάσχετος.

Αἴφνης οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀνέλαμψαν εἰρωνικῶς. Ἴσως ἐνόησε τὴν ταραχὴν τοῦ καὶ ἠγέρθη ταχεῶς, ἔλαβε σιγάρα, ἄτινα προσέφερον εἰς τὸν Μάριον λέγουσα :

— Βεβαίως καπνίζεις . . .

— Ἐχομεν καὶ ἐνικὸν τόσον ταχεῶς . . .

Καὶ ὅμως δὲν τὴν ἠνόησεν, ἐὰν δὲ τὸ αὐθαδὲς ἐκείνο στόμα τῷ ὠμίλει μετὰ περισσοτέρας οἰκειότητος ποσῶς δὲν θὰ ἐθαύμαζεν.

Ἐκείνη ἐκάπνιζεν ἀπλήστως καὶ φυσικότατα ὡς ἀνὴρ. Ἐκάπνιζε μὲ κεκλιμένην πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν, ἀποκεκαλυμμένον ἔχουσα τὸν λαιμόν, ἐφ' οὗ οἱ ἀδάμαντες ἔρριπτον φωτεινὰς γραμμάς.

Ὁ Μάριος τὴν παρετήρει δάκνων τὸ

σθεσθὲν σιγάρον, ἀλλ' αἴφνης διήλθε τοῦ νοῦ του τὸ μεδίαμα τῆς Παύλας καὶ ἀνεμνήσθη τῶν λόγων τῆς :

« Προσέξατε μήπως ἐρωτηθῆτε τὴν Βάνδαν ».

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πλουτοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχαῖς καὶ τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

« Ἑλληνική » ἔθμα Κωνσταντινουπόλεως, πρῶτότοπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου δρ. 5 (5,30)

« Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ », μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ δρ. 5 (5,30)

« Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης », μυθιστορία Π. Ζακὸν δρ. 2,50 (2,70)

« Ὁ Ἰππότης Μάιος », μυθιστορία Ponson de Terrail δραχ. 2,50 (2,70)

« Ἡ διδασκάλισσα », μυθιστορία Εὐγενείου Σύη δραχ. 3 (3,20)

« Τὸ διάμεσον Φρέαρ », μυθιστορία Pierre Sales δραχ. 4 (4,40)

« Τὰ χάγια μας », κωμῆδία Π. Λαζαρίδου ἠθοποιῶ λ. 70 (80)

« Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Ἰνδιῶν », μυθιστορία Ἐαβιέ - δὲ - Μοντεπὲν (τόμ. 2) δρ. 3 (3,30)

« Ὁ παπᾶ - Κωνσταντίνος », μυθιστορία Ἀλεβῶ δρ. 1,50 (1,70)

« Ἡ Ἀδελφοῦλα », μυθιστορία Ε. Μαλῶ (τόμοι 2) δρ. 2,50 (2,80)

« Τυχαῖον Συμβάν », διήγημα πρῶτότοπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου δρ. 1 (1,10)

« Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων », μυθιστορία Pierre Zaccone δρ. 4 (4,20)

« Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαριτὰ καὶ τὸ Κρασί », μυθιστορία Paul de Cock, μετὰφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 1 [1,20]

« Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ Δρ. 3 (3,30)

Ποιήματα Ἀθανασίου Χρηστοπούλου λεπ. 50 (60)

» Σολωμοῦ » 50 (60)

» Βηλαρᾶ » 50 (60)

« Μαρία Ἀντωνιέττα », ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετὰφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]

« Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ », μυθιστορία Παύλου Μαντιγάτσα, δραχ. 1,50 (1,60)

« Οἱ Μελόνομοι τῆς Σπιτζεβέργης », μυθιστορία Ἐαβιέ Μαρμιέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δρ. 1,50 [1,70]

« Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ », ἦτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προσετιθῆ ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα « Ἡ καταστροφὴ τῶν Γεννητῶρων ». Τόμοι 2 Δρ. 5. [5,50]

« Αἱ Ἐγθραὶ Μητέρες », μυθιστορία Catulle Mendès δρ. 1,50 (1,70)

« Τὰ Ἐκατομύρια τοῦ κ. Ἰωραμίνα », μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ (τόμ. 2) δρ. 7 (7,50)

« Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως », μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκῶδεις τόμους Δρ. 4 [4 4,50]

« Ὁ Γιάννης », μυθιστορία Paul de Cock μετὰφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2 [2,20]

« Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων », μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκῶδεις 3 Δρ. 6 (7)

« Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ », μυθιστορία Ἐμμ. Γουζαλὲς Δρ. 1,50 (1,70)

« Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεθάρτου », μυθιστορία Pierre Zaccone (τόμοι δύο) Δρ. 3 (3,30)

« Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰουλλῆς », μυθιστορία H. Emille Chevalier Δρ. 1,50 (1,70)